

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ.

Ετησία διά μέν τούς ένταύθα κ. κ. συνδρομητάς δρ. διατ. 12. Εξαμηνία » » 6. Διά δέ τούς έν τή λοιπή 'Ελλάδι έτησία . . δρχ. 14. Εξαμηνία » » 7. Διά τούς έν τή Τουρκία έτησία φράγ. 15. Διά τούς έν Εύρώπη » 20.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ.

Διά πάσαν είδοποίησιν μέχρι τών 10 στίχ. . . δρχ. 4. Διά τά δικαστικά έγγραφα τόν στίχον Λεπ. 20. Διατριβαί γίνονται δεκταί εύσχήμως γεγραμμένοι και μη δαμώς καθαπτόμεναί τινος βαναύσως ή χλευαστικώς. Διά πάσαν διατριβήν τόν στίχον. λεπτ. 40.

«Δή δέ και τούς Νόμους τής Πατρίδος καθάπερ τιτάς θεούς δευτέρους συντηρεΐν και ή παραβαλ- τειν τις αυτούς ή τρωχημείν επιχειρή, σπουδή πάση κωλύειν και πάντα τρεπον εναντιοσθαιη». (ΙΕΡΟΚΑΗΣ).

Ο Συνταγματάρχης Κορωναίος περί Ελλάδος.

Ο «Χρόνος τής Ελλάδος» έδημοσίευσεν ήν έχει γνώμην ο φιλόπατρις και διακεκριμένος αξιωματούχος του ήμετέρου Στρατού κ. Πάνος Κορωναίος, ως πρός τήν θέσιν τής Ελλάδος επί των διαδραματιζομένων πρό τινος έν τή Ευρωπαϊκή Τουρκία, έξ τής τεκμαίρεται ότι οίαν δήποτε λύσιν μέλλει να λάβη το κίνημα των Έρζεγοβινίων, δέν συμφέρει τή Ελλάδι να θεάται άπαθώς τόν άγώνα τούτον και να άδιαφορή περί των μελλόντων να συμβώσιν έν Ανατολή, εάν μάλιστα του άγώνος μετάσχωσιν άπασαι αι ύποτελείς τή Τουρκία Σλαυικαί φυλαί. Ο συνετός Συνταγματάρχης φαίνεται συμφωνών καθ' ολοκληρίαν μετά των φρονούντων ότι ή Ελλάς πρέπει να τηρήση άκραν ουδετερότητα ως πρός το κίνημα τούτο, αλλά και των άποφαινομένων συνάμα ότι οφείλει και να προπαρασκευάζεται διά πάσαν ένδεχομένην του Έρζεγοβινείου κινήματος συνέπειαν, όπως έν ανάγκη διεκδικήση αξιοπρεπώς τάς επί των δούλων Έλληνικών Έπαρχιών αξιώσεις τής. Τήν γνώμην αυτού ταύτην ούδεις Έλληνα πιστεύομεν ότι άποκρούει έφ' όσον στηρίζεται επί λογικής άκαταμαχήτου, δυναμένης έν καιρώ δέοντι και τή Τουρκία να επιβάλλη σεβασμόν και τοις τυχόν ύποσκάπτουσι τά θεμέλια του Έλληνισμού να έμπνεύση φόβον. Τήν γνώμην αυτού ταύτην οφείλει να λάβη υπό σπουδαίαν έποψιν ή τε Κυβέρνησις τής Ελλάδος και το Νομοθετικόν σώμα και αυτός ο Έλληνικός λαός, τοσούτω μάλλον όσω διά των πραγμάτων διδάσκει ήμäs ή όμορος επικράτεια ότι, και τοι παρέσχομεν και παρέχομεν αύτē τόσα ειλικρινή τεκμήρια των φιλικών πρός αύτήν διαθέσεων μας, και τοι χάριν αύτής αναγκαζόμεθα να καταπνίγωμεν και αυτό το εύγενές αίσθημα, όπερ οισθανόμεθα ύπερ των καταδυναστευομένων και τά όπλα χάριν τής ιδίας άυτονομίας δραξαμένων Χριστιανικών λαών, έν τούτοις ού μόνον δέν επέρανεν εισέτι το περί τής Έλληνικής Ιθαγενείας ζήτημα, ού μόνον δέν διανοίγει τούς όφθαλμούς αύτής πρός τήν άπ' Αρκτου έπαπειλούσαν αύτήν πανολεθρίαν, αλλά μοιραίως και εκουσίως φέρεται, θέλουσα να έμπέση εις το πρό πολλού χαϊνον στόμα τής Αρκτου. Εις άμοιβήν δέ των ύπερ αύτής φιλιών αίσθημάτων ήμών εκδίδει και Ίαροδεν, αναγνωρίζουσα τήν ανεξαρτησίαν τής Βουλγαρικής Έξαρχίας, κατά συμβουλήν των πρακτόρων του Πανσλαυισμού, και διά τής συμπεριφοράς αύτής ταύτης διδάσκει ήμäs ότι πάσαν μέν παραχώρησιν ποιείται ύπερ των δημίων αύτής, πολλής δέ καταφρονήσεως άξιούς κρίνει τούς και διά λόγων και δι' έργων βεβαιώσαντας αύτήν ότι προκειμένου να άρξη των δούλων Έλληνικών Έπαρχιών ο Πανσλαυισμός, προκρίτοτερον ή Τουρκία να άρχη αύτων, τά ίσα και τά πρόποντα εκάστω των φύλων τούτων άπονέμουσα. Ανάγκη λοιπόν και ανάγκη άπόλυτος είναι ή Ελλάς να προπαρασκευασθη όπως ή έτοιμη να επιτελέση έν κρίσιμω στιγμή τού προσήκον αύτē, να μη υπερπηδήση δέ τά τής ουδετερότητος όρια μηδέν να περιπλεχθη ασκόπως εις άμφιβόλους

και παρακεκινδυνευμένους άγώνας. Η προπαρασκευή τής Ελλάδος, καθά ο φιλόπατρις Συνταγματάρχης όρθώς προαποφαινεται, εάν άποβή άλυσιτελής διά τήν δούλην Ελλάδα, δέν θέλει ήναι τοιαύτη και διά τήν Έλευθέραν, έφ' όσον τήν μέν γείτονα Έπικράτειαν θέλει πείση ότι, αν δέν εκάμαμεν χρήσιν τής ήμετέρας δυνάμεως, επρόξαμεν τούτο ούχι έξ αδυναμίας άλλ' όπως πείσωμεν αύτήν ότι δέν επιδιώκομεν τόν θάνατον αύτής και τόν άφανισμόν τής εκ τής Ευρωπαϊκής Ηπειρού εις δέ το Έθνος θέλει αποταμιεύση τού προσήκον του πολέμου ύλικόν, πρόχειρον διά πάσαν μέλλουσαν χρήσιν. Τούναντίον δέ, εάν μείνωμεν όλως άπαρασκευάστοι και επέλθη επείτα κρίσιμος στιγμή, άπαιτούσα να πράξωμεν και ήμεις ότι τά συμφέροντα του Έθνους ύπαγορεύουσιν και ότι ή αξιοπρέπεια αύτου άπαιτεί, τότε ού μόνον καταγέλαστοι θα γίνωμεν αλλά και θα επιβεβαιώσωμεν τάς περί ήμών κρίσεις των από τούδε χλευαζόντων και καταφρονούντων ήμäs. Τί δέ δύναται να πράξη ή Έλληνική Κυβέρνησις πρός τήν ποιήσιν προσημασίαν και τί οι ιδιώται ως Έθνος, περί τούτου άρχει μόνον να κατανοηθη καλώς και να επιδιωχθη μετά σπουδής και καλής προνοίας ή τής προπαρασκευής ιδέα, και θα πεισθώσιν έν μικρῶ χρόνου και οι φρονούντες ότι δέν δυνάμεθα και οι δημοσιεύοντες ότι είμεθα ύλικώς εξητλημένοι, ότι πολλά και μεγάλα δύναται να διαπράξη λαός φιλότιμος και γενναίος, προκειμένου να δείξη ότι ζή και αίσθάνεται ρέον εις τάς φλέβας του το αίμα των αρχαίων και των νεωτέρων ήρωϊκών του προγόνων.

Μετά τόν μακρόν τούτον πρόλογον επιτάσσοντες τήν πλήρη συνέσεως και πατριωτισμού διατριβήν του κ. Κορωναίου, τούτου μέν επαινούμεν, ως άτομου, τήν ύπερ των Έρζεγοβινίων συμπάθειαν, συμμεριζόμεθα δέ πληρέστατα τήν περι ουδετερότητος τής Ελλάδος γνώμην, άλλ' ουδετερότητος έν πάση προπαρασκευή αύτής διά πάσαν άπροσδόκητον έν τή λύσει του Ανατολικού ζητήματος πρόκλησιν έξ ένδεχομένων συνεπειών.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΤΟΥΡΚΙΑ ΥΠΟ ΠΑΝΟΥ ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ (Συνταγματάρχου).

Αι κατά πρώτον άφικόμεναι είδήσεις περί των έν Έρζεγοβίνη συμβάντων συνεκίνησαν, ως ήτο επόμενον, τάς καρδίας των Έλλήνων, αλλά μήπω διακρίθεισης τής άληθούς θέσεως των πραγμάτων, διατελούμεν εις απλήν θεωρίαν, άναμένοντες όπως οδηγηθώμεν εις τάς σκέψεις και τάς πράξεις ήμών, από πληρέστερας είδήσεις. Αι έσχάτως άφικόμεναι, δοῦσαι σάρκα εις τά ακούσματα, έμελλον άναμφιβόλως να συνταράξωσι τάς συνειδήσεις ήμών και να σύρωσιν άπασαν τήν προσοχήν μας επί των συμβάντων τούτων. Σήμερον είναι θετικόν ότι αι κάτοικοι τής Έρζεγοβίνης δράξαντες τά όπλα, άγωνίζονται να άποτινάξωσι τόν επαχθή ζυγόν, ότι συγκρούσεις μεταξύ των δυναστευόντων και δυναστευομένων έγιναν, καθ' ός ή δυναστεύουσα φυλή έστάθη άνίσχυρος να καταβάλη τούς επανκατάτας, ότι οι γείτονες αύτων όμόφυλοι και όμόθρη-

σκει λαοί, κοινόν θεωρούντες τόν άγώνα, σπεύδουσι μετά ζήλου εις βοήθειαν των άγωνιζομένων, και ότι ή επανάστασις εξαπλούται εις τάς γειτονικάς επαρχίας.

Ταῦτα είσι τά πράγματα και ταῦτα αναγκάζουσι και ήμäs να λύσωμεν τήν σιωπήν και να δώσωμεν σάρκα εις τάς σκέψεις και εις τάς ενεργείας μας. Επὶ τούτων βασιζόντες τάς κρίσεις ήμών και άφίροντες κατά μέρος τάς εικασίας περί των βουλευμάτων τούτων ή εκείνων, άτινα άδυνατούμεν να άνακαλύψωμεν, όφείλομεν να διευθύνωμεν αύτάς εις τό πεδίο τούτο των πραγμάτων και εκ τούτου να άρυσθώμεν τόν όδηγόν επί των ιδίων ήμών σκέψεων και ενεργειών.

Συμμεριζόμενος ως Έλληνα και ο γράσων τού αίσθημα τής κοινής συνειδήσεως, αναγκαζόμενος δέ και εκ τούτου, ότι πολλοί μοι εκάμον τήν τιμήν να ζητήσωσι τήν γνώμην μου, άλλοι δέ να προσέλθωσιν όπως μη ακολουθήσωσι εις κίνημα τι ύπερ των επαναστημένων Έρζεγοβινίων, όπερ σκοπῶ, ως έρρήθη, να αναλάβω, έχομαι και τήν γνώμην μου να εκθέσω σαφώς, ως έμπρέπει εις προμοίσις περιστάσεις, και πρός τούς θέσαντας εις έμέ τήν εμπιστοσύνην των να άπαντήσω μεθ' όλης τής παρησιίας.

Το πρώτον αίσθημα τού γεννώμενον εις τάς καρδίας των Έλλήνων επί τῶ ακούσματι τής έγέρσεως λαού τινος κατά ένου ζυγού, είναι ή προς αύτόν συμπάθεια και αι εύχαι ύπερ εύδώσεως του άγώνος του. Η διάθεσις αύτη έχει μέν, καθ' όσον άφορά τούς ύποδεδουλωμένους Χριστιανικούς λαούς τής Ανατολής, και άλλην αίτίαν, τήν των αύτων παθημάτων και τυχόν εκ τούτου και ή άκατάσχετος όρμη του να δράμωσιν εις βοήθειαν αύτων' άλλ' εάν επιτρέπηται εις τό άτομον να προσφέρη έαυτοῦ θυσίαν ύπερ εύγενούς τινος ιδέας άνευ ούδεμιάς επιφυλάξεως, τά έθνη ήμäs όφείλουσι να υπαγάγωσι τήν γενναίαν όρμήν των πρός τά τής ιδίας αύτων συντηρήσεως καθήκοντα. Εξεταστέον όθεν τί συμφέρει να πράξη ή Ελλάς κατά τάς παρούσας περιστάσεις τής Ανατολής, τής έγέρσεως τούτέστι των χριστιανικών λαών, άλλων ή των Έλληνικών.

Καθώς τά πάντα είναι σχετικά πρός άλλα ούτω και ή δύναμις των κρατών είναι σχετική. Εάν υποθέσωμεν ότι ή Ελλάς βαρύνει εις τήν πλάστιγγα των πραγμάτων τής Ανατολής έξ ίσου πρός τά λοιπά Κράτη τά συγκροτούντα αύτήν, των δυνάμεων όμως μετατοπιζομένων πρός όρελο: ενός έξ αύτων, έπαται ότι ή Ελλάς εξητθίνησεν άπέναντι εκείνου, άπλώς διά τόν λόγον ότι αυτό μέν έκραντύθη, εκείνη δέ έμεινε στάσιμος. Εάν εξασθενούσης τής Τουρκίας μεταβιβάζεται τό σθένος αύτής εις τούς σλαυικούς λαούς, όχι μόνον ή Ελλάς κατ' ούδέν ώφελείται αλλά και εις χειρόνα τής πρην καταστάσεως τίθεται, διότι εκείνη μέν, ή Τουρκία, κείται εις τό γήρας αύτής, ούτοι δέ εις τήν όρμήν τής νεότητος των, έξ τής πολλά και μεγάλα δύνανται να έλπίσωσι και έτι μεγαλείτερα να αποκτήσωσι, τυχάνοντες τής βοηθείας ίσχυρού και κραταιού όμοφύλου, οία είναι ή Ρωσία. Τέλος εάν επί του προκειμένου, ή επανάστασις τής Έρζεγοβίνης εξει ως αποτέλεσμα, όπερ είναι τό πιθανώτερον, τήν κραταίωσιν των σλαυικών λαών, ή ίσοροπία άπόλλυται πρός ζημίαν τής Ελλάδος. Δέν πρέπει να φρονήσωμεν τήν καλήν τύχην των γειτόνων μας, αλλά και δέν πρέπει ύπό πλιτωνικού έρωτος κατεχόμενοι να θεωρήσωμεν μετ' άπαθείας τά συμβαίνοντα, διότι ταῦτα έξουσιν άναμφιβόλως τά δυσάρεστα επανόλουθα διά τό μέλλον ήμών, άτινα άνωτέρω καταδείξαμεν και άτινα είναι τοσούτω βεβαία όσον, εκ τε αρχαίων και συγχρόνων παθημάτων, έλάβομεν τήν πείραν.

Το συμπέρασμα των ήδη λεχθέντων είναι ότι τό συμφέρον τής Ελλάδος άπαιτεί, όπως ούδεμια επέρχηται μεταβολή εις τήν Ανατολήν άνευ τής συμμετοχής αύτής, και ότι πάσα μετατόπισις των δυνάμεων ύπερ άλλης τινος των συγκροτούντων αύτήν επικρατειών εξασθενεί τήν Ελλάδα, αλλά τούτο, θέλει άντιλέξει τις, ούδαμώς κείται εις χείρας ήμών. Όσο καταρανή: είναι ή πραγματικότητα αύτη, τοσούτω όφεί-

λομεν να μεριμνήσωμεν ὅπως θέσωμεν αὐτὴν ἐκ ποδῶν.

Βικαστος, εἴτε ἄτομον εἴτε κράτος, κατέχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὴν θέσιν ἧτις ἀνήκει αὐτῷ, ἥτοι τὴν θέσιν ἣν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομον ἢ τὸ κράτος κατόρθωσε νὰ πλάσῃ εἰς ἑαυτὸ διὰ τῆς ἐργασίας του, τῆς ἀναπτύξεώς του καὶ τῆς προνοίας του. Τίς ἄλλος ἢ ἡμεῖς αὐτοὶ πταίωμεν ἐὰν, ἐρίζοντες διὰ τὴν κατοχὴν βασιλείας ἐξουσίας, ἡμελήσωμεν πάντα τὰ λοιπὰ; ἢ ἐὰν, οὐδεμίαν ἔχοντας στρατιωτικὴν προπαρασκευὴν, οἱ ἄλλοι εἰς οὐδὲν λογιζόμεθα ἡμᾶς; Τίς ἄλλος ἢ ἡμεῖς αὐτοὶ πταίωμεν ἐὰν, εὐρισκόμενοι εἰς τὴν κείμεθα ἐλευθερίαν κατὰστασιν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωμεν τι, ἀπελπίζομεθα ὅταν καταληφθῶμεν αἰφνης ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ ἀναπαυώμεθα λέγοντες, χωρὶς νὰ ἐρυθριάωμεν, ὅτι μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν προπαρασκευὴν, ὄφειλομεν νὰ μένωμεν εἰς ἀποχὴν καὶ οὐδετερότητα, τὴν δὲ μωρίαν ἡμῶν ταύτην νὰ καλῶμεν οὐρανῶν;

Ἐὰν ὅθεν κατ' οὐδὲν δυνάμεθα νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν διάταξιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐὰν οἱ ἄλλοι οὐδαμῶς λογιζόμεθα ἡμᾶς, αἴτιοι τούτου ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα.

Καίτοι λίαν πικρὰ ἡ ἀλήθεια αὕτη, εἶτι πικρὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, τούτεστι τὰ τετελεσμένα. Διὰ τούτου, καθῆκον ἀπαραίτητον ἔχομεν, καίτοι βραδέως, καίτοι εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενοι κατὰστασιν, νὰ πράξωμεν τὸ δυνατόν ὅπως μετασχωμεν εἰς τὰ γενόμενα. Ἄλλ' ἡ συμμετοχὴ αὕτη οὐδαμῶς ἄλλως εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ἢ διὰ τῆς παραστάσεως δυνάμεων ἰκανῶν, εἰς τοὺς μὲν νὰ ἐπιβάλῃ σέβας, εἰς τοὺς δὲ νὰ δώσῃ ἐλπίδας. Οὐδαμῶς δὲ πρέπει νὰ εἰπωμεν τὸ «λίαν βραδέως» ὅπως εὖρωμεν δικαιολογήσιν πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, διότι ἐὰν ὅτε κείμεθα ἐν εἰρήνῃ οὐδὲν πράττωμεν, ὅτε δὲ καταληφθῶμεν ὑπὸ τῶν πραγμάτων, λέγομεν τὸ «λίαν βραδέως» πότε θέλομεν πράξει τι; ἀνάγκη ὅθεν πάντες νὰ ἐπιληφθῶμεν ἀπαξ τοῦ ἔργου, διότι πάντες ὄφειλομεν νὰ τὸ πράξωμεν, καὶ ἐὰν μὲν ἡ ἀνάγκη μὴ παρασταθῇ ἀμέσως κατ' οὐδὲν ζημιούμεθα, ἀλλὰ καὶ ἐκπληρούμεν τὴν ἐθνικὴν ὑποχρέωσιν, ἐκείνην λέγω τῆς προσημομασίας διὰ τὸ μέλλον, ἐὰν δὲ ἡ ἀνάγκη παρασταθῇ μετ' ὀλίγον δὲν θέλομεν μεταμεληθῆ ὅτι οὐδὲν ἐπράξαμεν, κατὰ τὴν τελευταίαν τούλάχιστον ὥραν; Ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων θέλει ἀναπληρῶσαι τὴν ἔλλειψιν τοῦ χρόνου, ἂν οὐχὶ καθολοκληρίαν, τούλάχιστον κατὰ πολὺ;

Ταῦτα ἤθελον ἀρκέσει καὶ εἰς ἀπάντησιν ἐκείνων, αἵτινες προσθεύουσι τὴν ἐντελῆ ἀποχὴν καὶ οὐδετερότητα. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ζήτημα ὑπάρχει τὰ μέλα ζωτικῶν διὰ τὴν Ἑλλάδα, δεῖν νὰ ἐπιχωμεν ἐπ' ὀλίγον, ὅπως διὰ τῆς συζητήσεως φωτισθῶμεν κάλλιον.

Ἐὰν οἱ τὴν ἀποχὴν καὶ οὐδετερότητα προσθεύοντες ἐνοῦσαι τὴν παραδοχὴν μὲν τῆς προπαρασκευῆς, ἀλλὰ τὴν τήρησιν τῆς οὐδετερότητος μέχρι τῆς ὥρας κατ' ἣν τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος καταδείξωσι καὶ ὑπαγορεύωσι τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς, οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν, διότι αὐτὸ τοῦτο ἐνοῦσιν καὶ ἡμεῖς ἐὰν δὲ, εἴτε διότι τοῦτο φρονοῦσι τὸ ἠφέλιμον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπολύτως, εἴτε διότι εἶνε ἀργὰ ὅπως ἐπιχειρήσωμεν τι παραδέχωνται τὴν γνώμην ταύτην, νομίζομεν ὅτι κενταί εἰς μεγίστην πλάνην καὶ ἄγουσιν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Ἐὰν εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ κράτη ὀδηγοῦνται ὑπὸ τῶν συμφερόντων καὶ μόνον, ἐὰν εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ Ἑλλάς ὑποβλέπεται καὶ ὅτι ὑποσκάπτεται τὸ μέλλον αὐτῆς ὑπὸ φανερῶν καὶ κρυφῶν ἐχθρῶν, ἐὰν εἶνε ἀλάνθαστον ὅτι ἔχομεν ἤδη ἀνταγωνιστὰς εἰς τὴν γαϊονίαν ἡμῶν ἐπιφύδους, εἶτι ἐπιφύδους καθισταμένους καθόσον κρατύνονται, δὲν πράττομεν αὐτοχειρίαν ἐγκαταλείποντες τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς αὐτούς; Ἐὰν λόγου χάριν, αἱ σλαυικὰ φυλαὶ κατορθώσωσι νὰ συμπληρωθῶσιν εἰς ἓν, εἴτε εἰς ἓν κράτος εἴτε δι' ὁμοσπονδιακοῦ δεσμοῦ, χωρὶς νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἰσοδύναμα αὐτοχρόνως, δὲν κινδυνεύομεν τὸ μέλλον ἡμῶν; Ἐὰν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ ἐκείνου τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως, παραλείποντες τὰς ἀρχαιότερας μνηστύρις περὶ τῶν φρονημάτων ἐκείνων, εἰς οὐδ' ἐθέσωμεν τὰς ἐλπίδας μας, δὲν ἐπιστήσωμεν τὴν ἀγρυπνον προσοχὴν ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαταλείψωμεν τὴν τύχην τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνταγωνιστῶν μας τούτων, δὲν πράττομεν τὴν μεγίστην τῶν ἀπρονοησιῶν; ἀλλὰ πῶς ἄλλως δυνάμεθα νὰ ἀντικαθῶμεν εἰς τὰς τῆς ἐνεργείας καὶ τοὺς κινδύνους τούτους ἢ διὰ συμπαραστάσεως καὶ ἡμῶν εἰς τὸ στάδιον; Ἦθέλε τις ἀδικήσει τοὺς τρεπομένους ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τὰ ἰσοδύναμα διὰ τῶν διαπραγματεύσεων. Οὗτοι καλῶς γνωσκουσιν ὅτι αὐταὶ δὲν εἰσκούονται εἰμὴ ἐπὶ τῇ αἰχμῇ τῆς λόγχης.

Ἀνακεφαλαιοῦντες ἐν ὀλίγοις τὰ μέχρι τούδε εἰρημένα, λέγομεν ὅτι εὐχόμεθα καὶ ἐπευφημοῦμεν εἰς πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν κειμένων λαῶν ἀνάκτησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, καὶ ὄφειλομεν νὰ χορηγήσωμεν καὶ τὴν ἡμῶν συνδρομὴν, ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅμως τῆς ἀνακτῆσεως τῶν ἰσῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἐκ μέρους τῶν ἑλληνικῶν λαῶν, ὅτι δὲ πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἀξιώσεων ἡμῶν τούτων, ὄφειλομεν νὰ συγχροτήσωμεν δυνάμεις οὕτως ἰκανὰς, ὥστε εἰς τοὺς μὲν νὰ ἐπιβάλωμεν σέβας, εἰς τοὺς δὲ ἐλπίδας, καὶ τοῦτο ὅσον τάχιον, καθότι τὰ συμβάντα προκατέλαβον ἡμᾶς.

Οὐδένα λόγον εἰδικῶν ἐποίησαμεν μέχρι τούδε περὶ τῆς Τουρκίας, διότι ἄλλοι ἀνθ' ἡμῶν μεριμνοῦσι περὶ ταύτης. Εἰς

αὐτὴν ἀπόκειται νὰ διαβῆσιν τὴν διάγνωσιν, ἣν ἐποίησεν ὁ ἀγαθὸς φίλος αὐτῆς καὶ ἔμπειρος ἰατρὸς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς. Καίτοι δὲ ἀπεφώνητο οὗτος περὶ τοῦ ἐπιθανάτου αὐτῆς, ἡδύνατο αὕτη νὰ παρατείνῃ τὸν βίον της, ἐὰν δὲν ἐπλανᾶτο, ὅτε μὲν ὑπὸ τούτων τῶν φίλων της, ὅτε δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων. Ἐν μόνον λέγομεν αὐτῇ, νὰ μὴ παύσῃ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν περίστασιν κατ' ἣν, ἀπολέσασθαι τὴν ὑπομονὴν ἢ Ἑλλάς, προστεθῇ εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν ἐχθρῶν της καὶ νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι, καίτοι ἀπαράσκευος ἢ Ἑλλάς, κατὰ πολλὰ δύνата νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν θάνατον αὐτῆς. Καὶ ὁ μέγας ἀγὼν αὐτῆς καὶ ὁ τελευταῖος τῆς Κρητικῆς πρέπει νὰ ἦνε πάντοτε ὑπὸ τὴν ὄψιν αὐτῆς. Τέλος ἐὰν καλῶς κρίνῃ περὶ τῶν διαθέσεων ἀπάντων τῶν γαιτόνων αὐτῆς, θέλει ἴδει ὅτι ἂν οὐδεὶς τούτων τρέφει στοργὴν πρὸς αὐτὴν, καὶ ἅπαντες ὅμως δὲν σπεύδουσιν ἐξ ἴσου πρὸς τὸν θάνατόν της.

Κατὰ μὲν τὸ παρὸν ὀλίγα ἡδύνατο νὰ ἀναπαύσῃ τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, κατὰ δὲ τὸ μέλλον δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εὐρεθῇ συμβιβασμὸς τις ἀρεστός εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἐνῶ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δὲν εὐρίσκει χάριν οὔτε ἐν Ἀσίᾳ, οὔτε ἐν Ἀφρικῇ. Συμβιβάζομένη ἡ Τουρκία μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡδύνατο νὰ προαχθῇ βαθμιαίως, ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς πολιτισμὸν καὶ νὰ παύσῃ ἢ πρόφασις τοῦ ἀνεπίδεκτου αὐτῆς πρὸς τὸ πολιτισθῆναι καὶ τῆς ἐκδιώξεως αὐτῆς ἐπομένως ἐκ τοῦ μέσου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ταῦτα ἀρκούσι.

Ἀποδείξαντες ἀνωτέρω, ὡς νομίζομεν τὴν ἀνάγκην τῆς συγκροτήσεως δυνάμεων ἐκ μέρους ἡμῶν, ἐξετάσωμεν τὰ νῦν τὸν τρόπον τῆς συγκροτήσεως αὐτῶν. Τὸ τοιοῦτον εἶνε ἔργον κυρίως τοῦ Κράτους, τούτεστι τῆς κυβερνήσεως μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, δύνата ὅμως νὰ προσέλθῃ εἰς ἐπικουρίαν καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἐργασία, νὰ προπαρασκευάσῃ πολλὰ καὶ νὰ χορηγήσῃ οὐκ ὀλίγα. Πολλάκις μάλιστα ἡ ἰδιωτικὴ ἐργασία ἀνεπλήρωσε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Κράτους. Παρ' ἡμῖν καὶ οἱ δύο τρόποι πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν, διότι βραδέως ἐπιχειροῦμεν τὸ ἔργον, διότι ὅσον καὶ ἂν καταβάλῃ τὸ Κράτος προσπάθειαν, τὰ μέσα αὐτοῦ ἔσονται πάντοτε δυσανάλογα πρὸς τὸ ἔργον, καὶ διότι ἀπαίτουνται πρὸς ἐκτέλεσιν τύποι, δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων θέλει ἀπολεσθῇ χρόνος ἰκανός, ὃν δὲν ἔχομεν.

Ὅταν αἱ ἠνωμένοι πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς κατελήφθησαν αἰφνης ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπαναστάσεως τῶν νοτιῶν ἐπαρχιῶν, αἱ βόρειοι καὶ συντηρητικαὶ ἐπαρχίαι πιστεύουσαι ὅτι εὐκόλως ἡδύνατο νὰ καταστειλώσιν τὴν ἐπαναστάσιν διὰ τῶν μέσων τοῦ Κράτους, καὶ τοι ταῦτα ἦσαν οὐχὶ εὐκαταφρόνητα, ὅχι μόνον ἤττας ἔλαβον ἀλλὰ καὶ εἶδον κλονισθεῖσαν τὴν ὑπαρξίν τῆς Συμπολιτείας. Ἀμέσως ὅμως μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος σπεύσαντες οἱ ἰδιῶται εἰς ἐπικουρίαν, καὶ τάγματα πλήρη συνακρότησαν, ὤπλισαν καὶ ἐχορήγησαν διὰ τὸν πόλεμον, καὶ ὑλικὸν διάφορον προτήνεγκον καὶ ἰδίᾳ ἀνέλαβον τὸ θεραπευτικὸν μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο μέχρι τούτου παρημελημένον εἰς ἅπαντας τοὺς στρατοὺς τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἐνοήσῃ αἱ τε κυβερνήσεις καὶ τὰ ἄτομα ὅπως τοῦτο ἐζημίωον τοὺς στρατοὺς. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸν τελευταῖον γερμανογαλλικὸν πόλεμον, καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν αὐτὴν, καὶ τας νικῶσαν.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ὑπὸ τοῦ κράτους προπαρασκευῆς οὐδένα λόγον ποιούμεν ἀφίοντες εἰς τοὺς ἀρμόδιους νὰ σκεφθῶσι καὶ ἐργασθῶσι, περὶ δὲ τῶν ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν θέλομεν ὁμιλήσῃ εἰς τὸ ἀκόλουθον. Προλαμβάνομεν δὲ ἀπὸ τούδε νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι διὰ νὰ προαχθῇ τὸ προτιθέμενον ἔργον ἀνάγκη πᾶσα νὰ μείνῃ ζέον ἐντελῶς τῆς πολιτικῆς, διότι οὕτω ἀποφεύγομεν πᾶσαν ἀκανθώδη συζήτησιν, καὶ διότι οὕτω πᾶς τις οἰουδῆποτε χρωματισμοῦ, καὶ οἰαζῆποτε τάξεως καὶ ἐπαγγέλματος δύνата νὰ λάβῃ μέρος. Ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης καὶ ὑπὸ τούτου θεθέντος ὄρους προθύμως διακείμεθα νὰ προσφέρωμεν τὴν μικρὰν ἡμῶν συνδρομὴν. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ποιούμεν γνωστὸν ἀπὸ τούδε, ἵνα μὴ ἀπόλλυται ὁ πολῦτιμος διὰ τὰς περιστάσεις χρόνος, ὅτι ἀποδεχόμεθα πᾶσαν διακίνωσιν καὶ ἐργασίαν, ἣν οἱ συμμερίζομενοι τὴν γνώμην ἡμῶν ἤθελον εὐαρεστηθῆ νὰ μᾶς ἀπευθύνωσι, μέχρις αὐ συστηματικώτερον διοργανωθῶσι τὰ περὶ τούτου, ὅτε ἡ ὁλομέλεια ἤθελον ὀρίσει καὶ ἀποφασίσει τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

τῆς πρὸς τὴν Ἱερ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκθέσεως τοῦ κ. Ζήκου Ρώσση.

[Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἐν τῇ συνέλευσει τῆς Βόννης θεολόγοι τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν διὰ τῶν σπουδαίων καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς εἰρήνης, τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστήμης γενομένων συζητήσεων κατάρθωσαν νὰ συνεννοηθῶσι περὶ πολλῶν σπουδαίων ζητημάτων, ἐν οἷς αἱ διάφοροι ἐκκλησίαι διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας, τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν δὲν ἐλύθη ἐντελῶς, ἀλλ' ἐτέθησαν μόνον αἱ πρῶται βῆσεις τῆς ἐνώσεως ἐν τῇ συνέλευσει ταύτῃ. Καὶ ἡ

ἐν τοῖς εἰρημένους δὲ ζητήμασι συμφωνία φέρει θεωρητικὸν χαρακτήρα, μᾶλλον ἢ πρακτικόν· διότι ἡ συνέλευσις δὲν εἶχεν ἐκκλησιαστικὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ἐπιστημονικόν, οἱ δὲ μετασχόντες τῶν συζητήσεων, καὶ περ σπουδαίων θέσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν οἱ πλείστοι ἔχοντες, δὲν παρέστησαν ὡς λειτουργοὶ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν ἐν τῇ συνέλευσει, ἀλλ' ὡς ἰδιῶται ποθοῦντες τὴν ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ συσκεπτόμενοι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκπάλαι διαταραχθείσης εἰρήνης καὶ ἀρμονίας μεταξὺ αὐτῶν. Ἄλλ' εἰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν περὶ ἐνώσεως συζητήσεων τῆς συνέλευσεως ταύτης εἶναι θεωρητικόν καὶ ἐπιστημονικόν μᾶλλον ἢ πρακτικόν καὶ ἐκκλησιαστικόν, ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι δὲν θέλει μείνει θεωρητικόν μόνον, ἀλλὰ θέλει ἐφαρμοσθῆ κατὰ μικρὸν καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον τῶν ἐκκλησιῶν· διότι πᾶσα θεωρία διὰ τῆς ἐπιστήμης ἀληθῆς ἀποδεικνυομένη ἐνέχει τὴν δυνάμιν νὰ πραγματοποιήσῃ ἑαυτὴν καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον. Ἐναρξοσάτη τούτου ἀπόδειξις εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐνεργουμένη ἐφαρμογὴ τῶν ὅγιων πορισμάτων τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς εἰς τὸν πρακτικὸν τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν βίον καὶ ἡ διὰ τῆς ἐπιστήμης ἐκκάθαρσις τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν καινοτομιῶν καὶ καταχρήσεων τῶν παπῶν ἢ δὲ ἐντιμὴ πόλει τῆς Ἀγγλίας περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου συγκροτηθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ συνέλευσις ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀπεδέξατο εὐμενέστατα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Βόννῃ περὶ ἐνώσεως συνέλευσεως.

Κατὰ ταῦτα ὕψλην ἀποστολὴν ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ἡ ἐπιστῆμη τῆς θεολογίας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκκλησίᾳ. Ἡ θεολογία ὡς ἐπιστῆμη ὁρμηκῆ ἐκ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ἐκκλησίας βίου καὶ ἐκ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐκκλησίας ὡς θεωρητικῆς ἅμα καὶ πρακτικῆς ἐπιστήμης ἀναπτυσσομένη, δὲν εἶναι κενὴ θεωρία ἢ μεταρσιολογία, ἀλλὰ τείνει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θεωρητικῶν αὐτῆς ἀληθειῶν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης οὐ μόνον εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀνάρθωσιν τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους θέλει συντελέσει τὰ μέγιστα διὰ τῆς παιδείσεως τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνατροφῆς τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἔργου τῆς τάχιον ἢ βραδίον συγκροτηθεῖσας οἰκουμένης συνόδου, ἣτις θέλει συζητήσῃ καὶ ἐπισφραγίσῃ διὰ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς κύρους τὸ διὰ τῆς θεολογίας θεωρητικῶς προπαρασκευασθόσμενον ἔργον τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίως τῶν Παλαιοκαθολικῶν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἐξωμαλίσθη σπουδαίως ἐν τοῖς διαφόροις συνεδρίοις τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ ἰδίως ἐν τῇ περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν συνέλευσει τῆς Βόννης. Οἱ ἐπισκοπῶν τοῦ Παλαιοκαθολικῶν καὶ μάλιστα ὁ κορυφαῖος αὐτῶν Δοιλλίγγερος, ἐκήρυξε πολλάκις ὅτι ἴστανται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἑοικυμενικῶν συνόδων, ἐφ' ὧν ἴστανται καὶ ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία, ὅτι ἡ ἐνωσις τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ τοῦ συμβόλου τῶν δύο πρώτων οἰκουμενικῶν συνόδων, ἐρμηνευομένου κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς πρὸ τοῦ σχίσματος ἀδιασπαστοῦ ἐκκλησίας· ἀπέρριψαν δὲ καὶ τὴν ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκην ὡς παράνομον καὶ πολλὰς ἄλλας καινοτομίας τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Ἄλλ' ὅμως ἐπανειλημμένως ἐκήρυξεν προσέτι ὅτι οὐχὶ πᾶν ὅ,τι πιστεύουσι καὶ τηροῦσι διετυπώθη ἐν ταῖς ἐπτά πρώταις οἰκουμενικαῖς συνόδοις· ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τῶν δύο ἐκκλησιῶν διετυπώθησαν ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ πολλὰ ἄλλα ὧν τινὰ εἶναι ὀρθὰ κατὰ τὴν πεποιθῆσιν τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἀλλὰ δὲ εἶναι ἐσφαλμένα. Ἡ διάκρισις δὲ τῶν ὀρθῶν ἀπὸ τῶν μὴ ὀρθῶν ἀνεπίθῃ εἰς τὰς πρὸς ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν διευρωπὰς αὐτῶν. Ἐνταῦθα ἐγκτεται τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίως τῶν Παλαιοκαθολικῶν μετὰ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ ἐρευνηθῶσιν αἱ διδασκαλίαι καὶ αἱ διατάξεις, αἵτινες ἦσαν κοιναὶ πρὸ τοῦ σχίσματος ἐν τῇ ἀνατολικῇ καὶ τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς γνησίως παραδόσεως. Πρὸς ταῦτα δὲ τὰς διδασκαλίας καὶ διατάξεις καὶ μάλιστα πρὸς τὰς ἀγίας Γραφὰς καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἐπτά οἰκουμενικῶν συνόδων αὐθεντικῶς διατυπωθείσας καὶ ὀρισθείσας πρέπει νὰ παραβληθῶσιν ἅπασαι αἱ μετὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς δύσεως ἀναπτυχθεῖσαι καὶ διατυπωθεῖσαι· καὶ ὅσαι μὲν αὐτῶν ἀποδειχθῶσι δι' ἀκριβοῦς βεβῶσιν καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς ὡς συμφωνοῦσαι πρὸς ἐκείνας καὶ ὡς οὕτως ἀδιασπασταί, ἀναπτύξῃσι καὶ γνήσια πορίσματα τῶν ἐν τῇ ἀγ. Γραφῇ καὶ τῇ γνησίως παραδόσει τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων συνεπτυγμένως περιεχομένων διδασκαλιῶν καὶ διατάξεων ἢ τούλάχιστον ὡς μὴ ἀντικείμενα εἰς ταῦτα, δέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀληθεῖς· ὅσαι δὲ εὐρεθῶσιν ὡς μὴ συμφωνοῦσαι ἢ ὡς ἀντικείμενα εἰς τὰς διδασκαλίας καὶ διατάξεις ἐκείνας πρέπει νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς ψευδεῖς, ἐπεισακτοὶ καὶ ἀλλότριαι τῆς γνησίως παραδόσεως τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Πρὸς ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν αἱ ἐκκλησίαι τῆς δύσεως ὄφειλοισιν ν' ἀναδράμωσιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ σχίσματος περιωπὴν τῆς ἐκκλησίας ἢ ἀναδρομὴ δὲ εἰς τὴν περιωπὴν ταύτην δὲν εἶναι ὀπισθοδρομικαί, ἀλλ' ἐπάνωδος εἰς τὴν βῆσιν τῆς ἀληθοῦς προόδου. Ἐκ τῆς περιωπῆς δὲ ταύτης ἐρευνῶσαι ἀπλοῶς

την εν αυταις απο της εποχης του χωρισμου των εκκλησιων...

Τοιαυτην επανοδον εις την Εκκλησιαν των ακτω πρωτων...

Την κινησιν ταυτην οφειλει να δειξη εν τη ημετερα Εκ...

Περαϊναν την εκθεσιν ταυτην, ευχομαι να ο Κυριος ο δε...

Εν Αθηναις τη 31 Δεκεμβριου 1875. Ευπειθεστατος ΖΗΚΟΣ ΡΩΣΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Αι προξελεγγεις των εκλογων επαιρωθησαν ηδη, αι δε...

Αι συνταχθεισαι υπο των τμηματων της βουλης εκθεσεις...

βουλευτην Τολιαν. Εις Τηνον δε και εις Σπεττας αποτε...

Χαρι των εν Τηνω συνδρομητων της εφημεριδος μας...

Επι της εκλογης Τηνον το προξελεγγαν αυτην Ταη...

Και ο εγχωριος τυπος και ο της πρωτευουσας συμ...

Αλλ' ολα ταυτα πιθανον να μη προξενουσιν οταν εδει...

του, αν ανευ λογου μεταξυ των αχρηστων σκευων του Ελ...

Δια Β. διαταγματα: επετραπη εις τον κ. Ηλιαν...

Καθ' ος εχομεν θετικα πληροφορια, η εν Ναυπακτω...

Απο πολλων ημερων ο μεγαλειτερος των υιων του...

φυγαν εις την Αστουνομίαν, άλλ' αὐτὴ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ πράξῃ τίποτε. Τέλος τὸσον θάρρος ἔλαβεν ὁ ἀπολελυμένος παῖς, ὥστε καὶ ἐξῶθεν τοῦ Σχολείου ἐνεδρεῖων συνέλαβε πάλιν τὸν αὐτὸν υἱὸν τοῦ κ. Κουκουλά καὶ τὸν κατέστησεν αἰματοφύρτον. Τὴν κατάστασιν τοῦ παιδὸς, παρῶς αὐθιγὰς εἰς τὴν Αστουνομίαν, εἶδεν ὁ κ. ἀστυνόμος ἀλλὰ πάλιν ἰσχυρίσθη τὰ αὐτὰ. Μόνον ὁ κ. Γυμνασιάρχης μάλῶν τοῦτο ἐτιμώρησε τὸν ἀτακτον νέον. Τὸ παρελθὸν δὲ Σάββατον διέρχετο περὶ τὴν 6 καὶ ἡμίσειαν ὥραν μ. μ. ἡ σύζυγος τοῦ κ. Ἀργυράκη πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ ῥηθεὶς υἱὸς του, διότι ὁ κ. Κουκουλάς συναντήσας αὐτὸν καθ' ὅσον τῷ ἐκτύπησε μὲ τὸ ἀλεξήλιόν του ἐλαφρῶς, ἀπεφασίσε νὰ κτυπήσῃ εἰς ἀντεκδίκησιν τὴν θυγατέρα του, ἣται τὴν κ. Ἀργυράκη, ὅπερ καὶ ἐπράξε κτυπήσας αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονα μὲ βράβδον, μελιδρόν φέρουσαν ὄπλιν. Τὸ κτύπημα ἦτο δυνατόν καὶ ἂν κατάρθου νὰ τὴν κτυπήσῃ εἰς κείρην μῖρος, ἴσως ἤθελεν ἔχει συνεπείας, ἐγγύου οὐσῆς τῆς προσκλήθεισος. Οἱ περὶ τὴν κ. Ἀργυράκη ἐμπόδισαν αὐτὸν νὰ τῇ καταφέρῃ καὶ δεύτερον κτύπημα, καὶ ἡ ἀστυνομία παρεμβάσα παρεκώλυσε τὴν πρόδον τοῦ κακοῦ, διότι ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ πολμητιοῦ ὁ ὑπὲρ τῆς των μετὰ τινος ἄλλου ῥόπαλα φέροντες. Ὁ κ. Ἀργυράκης ἀγανακτήσας διὰ τὰ γενόμενα, ὡς ἦτο ἐπόμενον, προσέφυγεν εἰς τὴν Αστουνομίαν τὴν ἐπιούσαν καὶ ἀπεφασίσθη νὰ καταγγείλῃ αὐτὸν διὰ νὰ σωφρονισθῇ καὶ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἀντὶ νὰ φέρωσιν εἰς συναισθησὶν τῆς πράξεώς του τὸν ἀτάκτον υἱὸν των οἱ γονεῖς καὶ ἰδίως ἡ μήτηρ, οὗτος καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ ἄς δύο ἄλλας ἡμέρας κρατῶν τὸ ῥόπαλόν του ἐπέδεικνεν οὕτω εἰς τοὺς παῖδας τῆς συνοικίας, ἐκαυχάτο διὰ τὸ ἀνδραγαθίμα του, καὶ διαβαίων πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀργυράκη κατεδίωκε τὰ τέκνα του ὅταν δὲ ταῦτα εἰσέρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν τὰ ἐλιθοβόλοι. Χθὲς τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν 5 ὥραν μ. μ. πάλιν διήλθεν ἐκεῖθεν, ἐπέπεσε κατὰ τὸν τέκνον του, ἔρριψε τὸ ἐν ὀδῷ σιδηροῦ βραχίονος τῆς θυράς, καὶ προσβάσας συνεπλάκη μετὰ τινος τῶν οἰκοτρόφων του. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ πατρὸς ἐξηντήθη πλέον καὶ, ὡς ἐμάθομεν, συλλαβὸν τὸν αὐθάδη νέον εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὀλίγα ραπίσματα καὶ τὸν ἀπέλυσε, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἀδελφὸς μετὰ τῶν συντρόφων των εἶχε θραύσῃ τινὰς ὕελους τῶν παραθύρων του διὰ λίθων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐξελθὼν ἤρξατο νὰ λιθοβολῇ καὶ ἐπίνεγκεν ἄλλας θραύσεις, ἐξαναγκάσας οὕτω τὸν οἰκοδεσπότην νὰ ἀρπάσῃ βράβδον καὶ ἐξελθὼν νὰ διαλύσῃ τοὺς ἀτάκτους. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρρασαν καὶ δύο Αστουνομικοὶ κλητῆρες μετὰ ἑνὸς πυροσβέστου, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξετάσωσι τί συμβαίνει, ὄρμησαν νὰ ἀρπάσωσιν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀργυράκη, κατὰ διαταγὴν, ὡς εἶπον τοῦ Ἀστυνόμου, χωρὶς νὰ συλλογισθῶσιν ὅτι παρεβίβαν τὸ ἄσυλον τῆς οἰκίας του, ἐπολιόρκησαν δὲ αὐτὸν ἰκανὴν ὥραν, καὶ τῷ ἀπεστέρησαν παρανόμως τὴν προσωπικὴν του ἐλευθερίαν, ἀφήνοντες ὑπὸ τὰς ὄψεις των νὰ λιθοβολῆται ἡ οἰκία του καὶ νὰ θραύωνται οἱ ὕελοι τῶν παραθύρων του. Τὰ περιστατικὰ ταῦτα παρεκλήθημεν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῶν φίλων τοῦ κ. Ἀργυράκη, οἵτινες γινώσκοντες τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνεκτικότητά αὐτοῦ, διερωτῶσι τὴν αἰτίαν ἣτις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προσερχθῇ οὕτως πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ κ. ἀστυνόμος ὁμῶς, πρὸς τιμὴν τοῦ ὀποίου δημοσιεύομεν ὅτι δὲν ἔδωκεν ὡς εἶπε διαταγὴν εἰς τὰ ὄργανά του νὰ παρεβιάσωσι τὸ ἄσυλον τῆς οἰκίας τοῦ πολίτου καὶ νὰ ἀποστερήσωσιν αὐτὸν ἐφ' ἰκανὴν ὥραν τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας, φρονούμεν ὅτι θὰ πράξῃ τὸ καθήκον του ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διότι διόλου δὲν τῷ συμφέρει νὰ μεταχειρίζεται ὡς ὄργανα τῆς ὑπηρεσίας τῆς Αστουνομίας ἀνθρώπους ἀγνοοῦντας μέχρι τίνος σημείου ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία τοῦ Αστουνομικοῦ κλητῆρος. Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν προείψαν τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ἀπειλαὶ καὶ αἱ καταδιώξεις ἐκ μέρους τῶν υἱῶν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν συντρόφων αὐτῶν ἐξακολουθοῦσιν, ὡς ἐμάθομεν, νομίζομεν ὅτι ἡ Αστουνομία ἔχει ἀπαραίτητον καθήκον νὰ ἐπιστήσῃ συντόμως τὴν προσοχὴν τῆς καὶ νὰ παρεμβῇ δραστηριώτερον πρὸς πρόληψιν ἄλλων ὁμοίων σκηνῶν, γινώσκουσα ὅτι ταχθεὶσα νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ζῶν, τὴν περιουσίαν, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἡουχίας τοῦ πολίτου, ὀφείλει καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς ταῦτα, ὅπως μὴ ἐξαναγκάζονται οἱ πολῖται νὰ προνοῶσι περὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν τέκνων των, καθόσον ἡ στοργὴ πολλὰκις καὶ τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τῆς δικαίας ἀμύνης ἔμφυτον δικαίωμα, ἀναγκάζουσι καὶ τὸν πρῶτον πολίτην νὰ λησμονήσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐξέλθῃ πῶν ὄριων τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ δικαίου.

— Τὰ δάνεια τῆς Τουρκίας ἀνέρχονται μέχρι τοῦδε, ἐκτὸς τοῦ μὴ πραγματοποιηθέντος εἰσέτι νέου δανείου τῶν 400 ἑκατομ. εἰς 4,320,153,900 φράγκα, οἱ δὲ πληρωθέντες τόκοι ἐπ' αὐτῶν εἰς 345 ἑκατομ. φράγ. ἐτησίως. Τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα τῆς Τουρκίας ἀνέρχονται εἰς 500 ἑκατ. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου θέλομεν γράψαι ἐλτενεστέρον εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας.

— Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἐκ Βελιγραδίου εἰς τὴν Ἀγερμανικὴν Ἐφημερίδα ἡ Σκουπτινα ἐψήφισε μυστικῶν ἐγγράφων, περιέχον τοὺς ἐξῆς ὅρους 1) ἐπιτρέπεται εἰς τὴν κυβερνοῦσαν χαρματικὴ πίστωσις ἐκ τριῶν ἑκατομμυρίων, δυνάμετων, ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς πολεμικὰς χρεῖας 2) προσκαλεῖται ἡ κυβέρνησις νὰ χρηρηγήσῃ πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν πρὸς τοὺς

ἐν Βοσνία καὶ Ἑρζεγοβίνῃ ἐπαναστάτας 3) ἅμα κηρυχθέντος τοῦ πολέμου, διαλύεται ἡ συνέλευσις, συγκροτεῖται δὲ ἐξ αὐτῆς διαρκῆς ἐννεαμελής ἐπιτροπὴ, ἣτις θὰ συμπράξῃ μετὰ τῆς κυβερνήσεως πρὸς αἰσίαν τοῦ πολέμου διεξαγωγὴν. Αἱ πολεμικαὶ παρασκευαὶ τῆς Σερβίας προάγονται μετ' ἀκαθίετου ζήλου. Ἐν τῷ ὄπλοποιεῖν τοῦ Κραγούγεβατς νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐργάζονται 500 τεχνίται πρὸς ἀποκατάστασιν πυροβόλων μεγίστης ὀλκῆς. Ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ ἀνηγορεύθη ὁ ὑποστράτηγος Ζάχ. Ἀρχιστρατήγος εἶναι ὀνόματι μὲν ὁ Μίλαν, πρᾶγματι δὲ ὁ Λεοσινίαν.

— Ἡ ἐν Κετίγγῃ ἐκδιδόμενη ἐφημερίς «Glas Crnogorca» δημοσιεύσασα τὴν πρὸς τὸν ἡγεμόνα Μίλαν ἀπάντησιν τῆς Σκουπτινας, συγχάριε τῇ Σερβίᾳ ὅτι δεικνύται ἀξία τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, εἴτις συνίσταται ἐἰς τὴν διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Μαυροβούνιου ἐλευθερώσιν τῶν ἐν Τουρκίᾳ Σλάβων. Ἡ ἐφημερίς τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου προτρέπει τοὺς Σέρβους νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς Τουρκίας, πρὶν αὕτη συναθροίσῃ πολυάριθμον στρατὸν παρὰ τὰ σερβικὰ σύνορα. Ἐτὸ Μαυροβούνιον (ἐπιλέγει) οὐδεμίαν φοβεῖται ἀπειλήν ἀρκούντως ἤδη πάσχει ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασιῶν ἀλλὰ τὸ Μαυροβούνιον διακαίεται ἐκ τῆς φλογερᾶς ἐπιθυμίας νὰ καταβῇ πάλιν εἰς τὰς αἰματοφύτους ἐκεῖνας πεδιάδας, ἀφ' ὧν Θεοῦ εὐδοκούντος, ἡ καθ' ἡμᾶς γενεὰ ἔχει νὰ δρέψῃ τὸν πολυτιμώτατον καρπὸν τῆς ἐλευθερίας σύμπαντος τοῦ σερβικοῦ λαοῦ. Τὸ φιλοπόλεμον αἰσθημα τῶν Μαυροβουινῶν εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἀμφισβήτησιν ὁ πόλεμος εἶναι ἡ ζῶη τῶν ἀδαμάστων ὀρεινῶν, ἀλλὰ τὸ Μαυροβούνιον δὲν τολμᾷ νὰ ἀναρρῖψῃ τὸν περὶ τῶν ὄλων κύβον ἀνευ τῆς Σερβίας. Οἱ δεκαπεντακισχίλιοι μαχηταὶ τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου, ἐνούμενοι μετὰ τῶν Σέρβων, ἀπαρτίζουσιν ἰσχυρὰν ἐπικουρίαν ἀλλὰ μόνοι καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπραττον ἢ νὰ παρατείνωσι τὸ πολὺ ἐπὶ τινὰς μῆνας τὸν ἀκροβολιστικὸν πόλεμον, ἀνευ κρίσιμου ἐκβάσεως, ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ καταστροφῇ. Ἐκ Βελιγραδίου ἐστάλησαν ἐσχάτως εἰς Μαυροβούνιον ἰκανὰ χεῖματα ἐπαρκούντα εἰς τὰς παρούσας στρατιωτικὰς ἀνάγκας τοῦ Μαυροβουίνου. Πρὸ δύο μηνῶν εἶχεν ἀποπειραθῆ ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος τὴν συνομολόγησιν δανείου ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων ἀλλ' ἀπέτυχεν.

Βιέννη, 18/30 σепт. — Ὁ ἀ' ἡμερήσιος Τύπος λέγει ὅτι ὁ ἐν Βιέννῃ ἀντιπρόσωπος τῆς Σερβίας, Ζουκίτς, ἐπέδωκεν εἰς τοὺς πρέσβεις τῶν μεγάλων δυνάμεων, διακοίνωσιν, ἔνθα ἐξιστοροῦνται αἱ ὑπὸ τῶν Τούρκων γενόμεναι παραβάσεις τῶν σερβικῶν συνόρων.

Βελιγραδίον, 18/30. — Κατὰ τὰς ἐφημερίδας, οἱ σερβικοὶ στρατιῶται διέταξαν νὰ πυρποληθῶσι ἅπαντες οἱ ἀπὸ Νίσης εἰς τὰ σερβικὰ σύνορα σιτῶνες πρὸς διευκόλυνσιν τῆς εἰς Σερβίαν εἰσόδου τῶν Τούρκων.

Λύτθεν, 18/30. — Τὰ παρὰ τὰ σύνορα πλοῖον τῆς Νίσης σερβικὰ στρατεύματα κύβηθησαν μέχρις 24,000 ἀνδρῶν. Οἱ γάμοι τοῦ ἡγεμόνος τελοῦνται ἐν Βελιγραδίῳ ἐντὸς 15 (!) ἡμερῶν.

Λύτθεν, 18/30. — Γίνεται λόγος περὶ ὑπουργικῆς κρίσεως παραχθεῖσης ἐκ τῆς διαφωνίας τῶν ὑπουργῶν ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ ζητήματος.

Ραγούζα, 19/1 ὀκτωβρίου. — Ὁ Λουκᾶς Πέτκοβιτς ἐπέτιθη κατὰ τῶν ἐν Οὐτέβω (ἐγγὺς τῆς Τρεβίγγης) τουρκικῶν χαρακωμάτων καὶ διεσκόρπισε τοὺς ἐν αὐτοῖς, φονεύσας 162 Τούρκους. Ἐκ Στόλακ δραμόντες καὶ ἄλλοι ἐπαναστάται, περιεκύκλωσαν τοὺς Τούρκους. Προσεγγίζουσιν εἰς τὴν Ἑρζεγοβίνην οἱ σέρβοι ἰθελονταί. (Ἐκ σλαβικῆς πηγῆς). (Κλειῶ).

Ἄριθ. 596.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων

ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Α΄.

Τὸ Ἐμπορικὸν Τμήμα τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Σ. Εὐκλείδου, Προέδρου, Ν. Π. Ράλλη, Ἐμποροδικικοῦ καὶ Νικολ. Βαρδῆ, Δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν Ἐμποροδικῶν καὶ Παρέδρων.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 11 Ὀβρίου 1875, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως Δ. Μπόρσα ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ

Τοῦ ἐνάγοντος Στεφάνου Δ. Ρήγα, κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως, παραστάτος διὰ τοῦ Πληρεξουσίου του Δικηγόρου Σ. Μάτση καὶ

Τῶν ἐναγομένων Φιλίππου Πέππα καὶ Νικολάου Φ. Πέππα, κατοίκων Αἰγίνης, ἥδη ἀγνώστου διαμονῆς τοῦ δευτέρου αὐτῶν.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1875 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς ἐξέθηκεν ὅτι συνιδιοκτεῖται ὁμοῦ εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ὑπὸ ἐλληνικὴν σημαίαν πλοίου βουμβάρδας ὁ ἄ' Ἀλεξάνδρου, τόνων 47 νηολογημένου εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς, οἱ ἐναγόμενοι παραιτηθέντες πάσης ἐνστάσεως, ἔδωκεν αὐτῷ ἀλληλεγγύως ναυτικῶς ἐπὶ τοῦ εἰρημένου τῆς μετοχῆς των τὴν 4 Ἰουλίου 1868 παρ' αὐτοῦ πεντόφραγκα 303 80/00, ὑποσχεθέντες τόκον πρὸς 2 1/4 0/0 τὸν μῆνα μέχρις ἐξοφλήσεως, συμφωνηθείσης διὰ τὴν 8 Δεκεμβρίου 1868 ἢ ἄλλως πρῶτην ἀναζήτησιν, ὅτι ἐπὶ κλάσματος τοῦ ἀνωτέρου ποσοῦ ὁ Ν. Φ. Πέππας ὡς πληρεξούσιος τοῦ Φ. Πέππα τῷ ὑπεσχέθη τόκον πρὸς 2 1/2 0/0 τὸν μῆνα ἦτοι ἐπὶ πεντοφράγκων 99 1/2, ὅτι ὁ αὐτὸς Νικόλαος ὑπὸ τὰς

αὐτὰς ιδιότητας ἐμέτρησεν τὴν 16 Μαρτίου 1874 πρὸς τὸν ἐν Κερκύρᾳ ἀντιπροσώπου του τοῦ ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1869 ἔως τότε καθυστερουμένου τόκου, ὅτι τὸ πλοῖον ἐν τούτοις κατισχέθη τὸν Αὐγούστον τοῦ 1872 ἐν Παιραιῖ ὑπὸ ἐτέρῳ δανειστῷ τοῦ Γρ. Παππαδάμ καὶ ἐξεπλειστηριάσθη τὴν 29 Ὀβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, καταταχθεὶς εἰς τὸ πλειστηρίασμα ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ δραχ. 827.40, ἀπὸ προηγουμένου εἶχε πληρωθῆ ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν του τὴν 26 Φεβρουαρίου 1872 20/φραγκα 39, ὅτι τούτων τεθέντων κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ λογαριασμοὺς οἱ ἀντιδικοὶ τῷ ὀφείλουσαν μέχρις ἄρῃον διὰ κεφάλαια καὶ τόκους δραχ. τῆς Βασιλ. Διατιμῆσεως 1,175.50· διὰ ταῦτα ἐξήτησεν νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἀλληλεγγύως διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως νὰ τῷ πληρώσωσι δραχ. Βασιλ. Διατιμ. 1,175.50/00 ἐντόκος πρὸς 12 0/0 ἐτησίως ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1875 ἔως ἐξοφλήσεως καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἐπιθέσεις πρὸς νομίμου διατυπώσεως εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν προσημειωθεῖσαν διαδικασία καθ' ἣν

Ἀκούσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος ἀναγνόντα ἐγγράφους προτάσεις ἃς καὶ προφορικῶς ἀνέπτυξεν·

Ἴδόν τὴν Δικογραφίαν — Σχεθῆν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ Δικογραφίᾳ ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως ἡ ἀγωγὴ ἐπέδθη εἰς τοὺς ἐναγομένους Φ. Πέππα, ὡς ἐμφαίνει τὸ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος τῆς περιφέρειᾶς Πειραιῶς Ν. Δημητροπούλου καὶ διὰ τὸν εἰς ἀγνώστον διαμονὴν Ν. Φ. Πέππα εἰς τὸν ἐνταῦθα Βισαγγελεῖα διὰ τοῦ κλητῆρος Χρ. Παππαθεοφιλίδου, ὡς ἐμφαίνει τὸ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1875 ἐπιδοτήριον αὐτοῦ, μὴ ἐμφανισθέντες δὲ σήμερον νόμιμον δικαίωμα πρὸς συζήτησιν τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν ἀγωγῆς, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας καὶ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς, διακρίνονται κατὰ Νόμον ἐρήμην καὶ ἐπιδικάζονται ἅπασαι αἱ κατ' αὐτῶν αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος, θεωρούμεναι ὡς ἀληθεῖς, δι' ἔλλειψιν ἀντιρρήσεως, τῶν πραγματικῶν αὐτοῦ ἰσχυρισμῶν καὶ μὴ ὑπαρχούσης ἐνστάσεως τινος ἐξ ἐπαγγέλματος προβλητέας, ἄρθρ. 595 Πολ. Δικον.

Ἐπειδὴ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις σκοποῦσα κατὰ τ' ἄρθρ. 185—6 καὶ 763 Πολ. Δικον. νὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως διακοίνωσῆς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔρεσιν προθεσμίας καὶ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως δὲν ἰσχύει ὡς περιττὴ ἐπὶ τῶν Ἐμπορικῶν ἀποφάσεων αἰτίας κατὰ τ' ἄρθρ. 733 καὶ 735 ἀνευ δικαστικῆς διατάξεως ἐκτελοῦνται καίπερ προσβληθεῖσαι ἢ δυνάμεναι νὰ προσβληθῶσι διὰ τῶν ρηθέντων ἐνδίκων μέσων ὅθεν ἡ αἴτησις τοῦ ἐνάγοντος περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως κατὰ τῆς οὐσῆς Ἐμπορικῆς εἶναι ἀποριπτέα.

Διὰ ταῦτα — Ἴδόν καὶ τ' ἄρθρ. 210 καὶ ἐπ. Πολ. Δικον. Διακρίνον ἐρήμην τῶν ἐναγομένων.

Δέχεται τὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

Ἵποχρεῖται αὐτοὺς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρώσωσιν ἀλληλεγγύως τῷ ἐνάγοντι δραχ. διατιμ. χιλίας ἑκατὸν ἐβδομήκοντα πέντε καὶ 50/00 ἐντόκος πρὸς 12 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς 28 Φεβρουαρίου 1875 ἔως ἐξοφλήσεως.

Καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ ἐξόδα ἐκ δραχ. εἰκοσι ὀκτώ (28) καὶ τὰ τέλη.

Ἀπορρίπτει τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν ὡς ματαίαν.

Ἐκριθῆ ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Σύρῳ τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1875.

Ὁ Πρόεδρος Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Ὁ Γραμματεὺς Δ. Μπόρσα.

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν Κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ἑπιτεθείς τὴν παρούσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς Βισαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικῶς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοήθειας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι.

Πρὸς βεβαίωσιν τούτου τὸ πρωτότυπον τῆς παρούσης ὑπεγράφη νομίμως.

Σύρος τῇ 13 7βρίου 1875.

Οἱ Δικασταὶ Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, Κ. ΙΩΑΝΝΗΝΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ Ὁ Ὑπογραμματεὺς Ι. Καμπάνης.

Ἄριθ. 401. Β. ἀπογρ.

Ὅτι ἀ. ἀπόγραφον ἐκτελεστόν. Σύρος αὐθημέρον.

(Τ. Σ.) Ὁ Ὑπογραμματεὺς Ι. Καμπάνης.

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστού ὁμοῦ ἀρμόδιος κλητῆρ ἐπίδοτῶν νομίμως τῷ ἀντιδικῷ Φιλ. Πέππα καὶ ἑτερον εἰς τὸν ἐνταῦθα κ. Βισαγγελλεῖα διὰ τὴν ἀγώγιμω διαμονῇ διατρέποντα Νικολ. Φ. Πέππα ἐπιδοτούμενος ἵνα ἐμπροθέσω μοι πληρώσωσι ἀλληλεγγύως δραχ. Διατιμ. 1,175 καὶ 50/00, τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1875 ἔως ἐξοφλήσεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα δραχ. 28 καὶ τὰ τέλη δραχ. 9, καὶ τὰ ἐξόδα τῆς ἐπιταγῆς ἐπιταγῆς κλπ. δραχ. 18, ἄλλως κτλ' ἐπιμακροθῶν δὲ καὶ τὴν δημοσιεύσιν διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος ἢ Ἀπανόπην.

Σύρος τῇ 16 7βρίου 1875. Ὁ Πλ. Δικηγόρος Σ. Α. ΜΑΤΣΗΣ.